

РОТАРИ

БЪЛГАРИЯ СРБИЈА ЦРНА ГОРА МАКЕДОНИЈА

Бр. 4, януари-февруари 2019 г., № 209

НА БАЛКАНИТЕ • НА БАЛКАНУ • НА БАЛКАНОТ

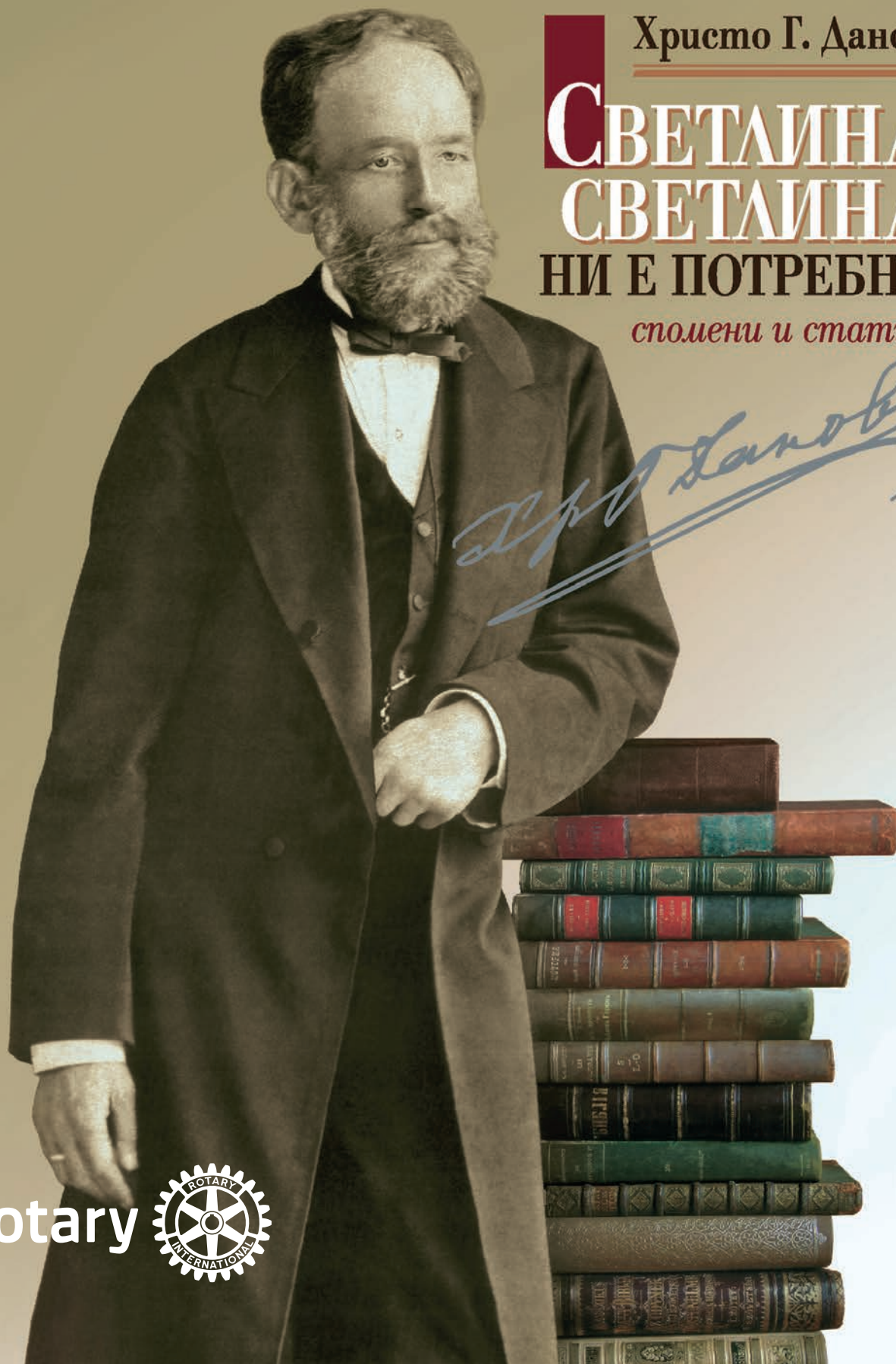
Христо Г. Данов

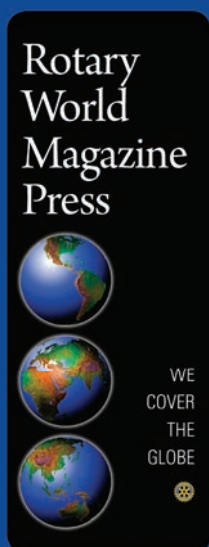
**СВЕТЛИНА,
СВЕТЛИНА
НИ Е ПОТРЕБНА**

спомени и статии

Христо Данов

Rotary

РОТАРИ НА БАЛКАНИТЕ

Регионално списание
на Ротари Интернешънъл
ISSN 1310-750X
Издател: Агенция „Бизнес Н“

ИЗЛИЗА НА ДВА МЕСЕЦА

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

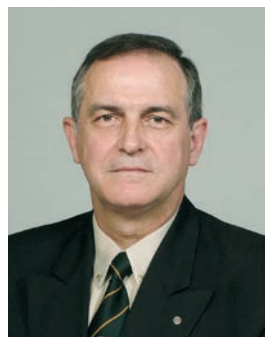
Веселин Димитров, ДГ
Емил Коцев, ПДГ
Анелия Дошева, ПДГ
Велимир Балтезаревич, Србија
Димитрина Вакрилова, отг. редактор
Цвятко Кагийски, Ротари историк
Наско Начев, ПДГ, издател

Отговорен секретар: Антон Начев

Препечат: Любена Райчева

Address:
ROTARY IN THE BALKANS
1, Gladston Str.,
Plovdiv 4000, Bulgaria
Tel. /Fax + 359 32/628 770
Mob. +359 887 594 356
E-mail: spisanie@rotary.bg
www.rotary.bg

Printed by KERA Ltd.

Уважаеми приятели,

Поздравявам ви с Новата 2019 година.

В хилядите празнични пожелания, които изпращаме и получаваме, се открояват няколко думи: здраве, щастие, успех, късмет и т.н., които са в основата на нашето разбиране и мотивация за по-добър живот.

Ако безспорно определяме Васил Левски като Апостола на нашата свобода, то без колебание можем да посочим Христо Г. Данов като Апостола на нашето просвещение. Светлина, светлина ни е необходима, за да живеем по-добре, ни казва той.

Всичко започна с представянето на новата книга на Фондация „Балкански културен форум“, където актьор влезе в образа на автора Хр.Г.Данов и ни изнесе сказка на тема „Какво правят хората и какво правим ние?“. Думите се нижеха една след друга, като последователно обхващаха целия спектър от въпросите и проблемите на днешния ден.

Мислехме, че това е пиеса, поднесена на архаичния език от онова време, когато ораторът привърши с думите: „... мили роде, но не губи време – отдай се на работа, хвани се за книгата!“; Летоструй, 1871 г.

Приятели, написано е преди 150 години, а звучеше толкова актуално и с поглед в бъдещето – погледа на учителя, печатаря, издателя, просветителя и кмета на най-големия град по онова време – Христо Г. Данов. Непременно прочетете тази статия, за да почувствате проникновението и гения на този българин.

Искам да благодаря на моя приятел Любо Фратев – председател на Фондация „Балкански културен форум“, на редакторите Данаил Георгиев и Стефан Шивачев, на художника Костадин Отонов за възможността да представим тази книга на българските ротарианци.

Продължаваме да следим и поредицата на официоза The Rotarian, в която обикновени ротарианци със свои думи разказват разтърсващи истории от своя живот. Шансът ваша необикновена ситуация да бъде публикувана в българското ротарианско списание е 100-процентов.

Благодаря на всички, които с активната си позиция и отношение помагат списанието да става разнообразно и интересно. Благодаря и на тези, които лишиха приятелите около себе си да получават ротарианска информация на роден език и да подкрепят българско ротарианско издание.

Светлина, светлина ни е необходима!

Ваш в Ротари,

Наско Начев

На първа корица:

Книгата „Светлина, светлина ни е необходима“ - Хр.Г.Данов
Издател: Фондация „Български културен форум“ - Пловдив

БАРИ РАСИН
ПРЕЗИДЕНТ,
РОТАРИ ИНТЕРНЕСЪНЪЛ

BE THE INSPIRATION

Януари

Драги приятели ротарианци,

Професионалната служба може трудно да се дефинира, но е лесно да се опише: Това е просто моментът, в който нашият ротариански живот и нашият професионален живот се пресичат. Когато използваме нашите ротариански идеали в работа си, това е професионална служба. Когато се върнах на Бахамите след дълги години работа в администрация на здравеопазването в чужбина, разбрах, че моята страна има нужда от модерно здравно заведение. Базата, с която разполагахме по онова време, беше остаряла и неадекватна, а хората, които не успяваха да пътуват в чужбина за лечение, често не получаваха грижата, от която се нуждаеха.

Не можех сам да донеса модерно здравеопазване на Бахамите. Но чрез партньорство както с лекарите, които в крайна сметка станаха мои партньори в „Лекарската болница“, така и с всички специалисти, които работеха в болницата през годините, можехме да променим всичко. Когато целта ми се превърна в обща, тогава тя стана реалност. Ротари доказва достойнството и ценността на всяко призвание. Не забравяйте, че четиримата учредители не са били лекари или миротворци, а адвокат, минен инженер, търговец на въглища и предприемач. От самото начало разнообразието на тези професии даде специална сила на Ротари. Това разнообразие се отразява в нашата класификационна система, която има за цел да гарантира, че всеки клуб представлява пълния обхват на бизнеса и професиите, които служат на всяка общност. Пол Харис добре го казва: „Всеки ротарианец е свързващата връзка между идеализма на Ротари и неговата дейност или професия.“ Тогава е било вярно, трябва да бъде вярно и сега. Няколко часа седмично сме с приятелите на срещите на Ротари, но повечето от нас прекарват по-голямата част от съзнателното си време на работа. Чрез Ротари тези часове също са възможност за служба: шанс да бъдем вдъхновение за онези, с които работим, за тези, които работят за нас и за общностите, на които служим.

Февруари

Драги приятели ротарианци,

По време на моите пътувания през изминалата година посетих много силни, живи клубове и дистрикти, които преобразяват своите общности. Когато присъствам на техните срещи, мога да почувствам енергията. Когато се срещам с членовете им, мога да видя, че те са хора на действието. И когато погледна общностите им, мога да призная въздействието на тяхната работа.

Бих искал да предизвикам всеки Ротари клуб да излезе с най-малко един проект с висока степен на въздействие. Всеки клуб вече има потенциала и ресурсите, за да го направи. Има силата да промени живота на хората - напълно.

Това не отнема милиони долари. Един от най-преобразуващите проекти, в които съм участвал, е осигуряването на джип на група акушерки в Хаити. Бяхме попитали акушерките какво можем да направим за тях и те ни казаха, че се нуждаят от начин да стигнат до бъдещи майки в отдалечена част на страната. Доставихме джип, боядисахме го в розово и поставихме логото на Ротари. Три години по-късно се върнахме, за да видим как се справят. Те бяха развълнувани от резултатите: разбрахме, че смъртността за майките и бебетата в този регион е спаднала с 50 %.

Това наричам трансформационна служба.

Какво прави проектът трансформационен? Той не трябва да включва много пари, а трябва да достига до хората и да има голямо влияние в общността. Това е ключът и тук идва внимателното планиране и задълбоченото проучване. Така че направете своето проучване. Използвайте умело ресурсите си. Търсете партньорства, които могат да увеличат вашето въздействие. И после предприемайте съответните действия.

Ако вашият клуб е трансформационен и добре организиран, всичко останало ще дойде само. Членовете ще бъдат ангажирани и новите членове ще се радват да се присъединят към вас. Набирането на средства ще бъде по-лесно: хората обичат да дават, когато виждат как парите им правят разлика и когато знаят, че организацията е отговорна. Вашият клуб ще бъде жизнерадостен, релевантен и жив - и ще бъде вдъхновение за онези в неговите редици, както и за общността, на която служи.

Илюстрации от Aad Goudappel

Обикновени ротарианци
се озовават в необикновени ситуации.
Със свои собствени думи те ни разказват

каква е тя...

ДА ОЦЕЛЕЕШ В НЕВЪОБРАЗИМОТО

ГУСТАВО ЦЕРБИНО,
РК в Монтевидео, Уругвай

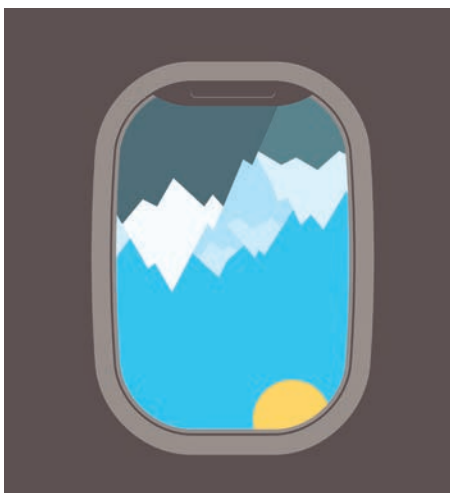
МОМЕНТ ПРЕДИ САМОЛЕТЪТ ДА СЕ РАЗБИЕ,

свалих предпазни колан, станах и се хванах за тавана. Самолетът се удари в планината и се пречупи точно там, където сеях. Моят приятел на седалката до мен падна от самолета и загина. Бях с отбора ми по ръгби, Old Christians Club от Монтевидео, Уругвай. Беше през октомври 1972 г., летяхме над Андите на път за Сантяго, Чили, за да играем в шампионат по ръгби. Бяхме 40 пътници, съотборници, приятели и семейства, и петима членове на екипажа. Седях до прозореца, гледайки планинските върхове далече долу, когато изведнъж започнаха да изглеждат по-близо. Помолех моя приятел, който седеше на седалката на пътеката, да ме пропусне и отидох да поговоря с пилотите. Казаха, че не се притесняват, но после се вгледаха, видяха високите върхове и ми казаха да си седна обратно. След катастрофата си помислих, че трябва да е вярно, че мъртвите все още могат да мислят, защото не можех да повярвам, че съм жив. Всички седалки бяха натрупани една върху друга. Имаше мъртви хора, ранени, хора, които се опитваха да се измъкнат. Бяхме се разбили на Глетчера на слъзите. Нямахме храна. Температурите паднаха до минус 40 градуса по Фаренхайт през нощта, Валеше сняг и имаше вятър. През деня, когато небето беше ясно и слънцето грееше директно над главата, стана много горещо.

Толкова много може да се разкаже за нашите 72 дни в планината. Има стотици документални филми. Издадоха книгата и направиха филма „ЖиВи“.

Бяхме много млади и се адаптирахме бързо, защото нямахме друг избор. Единствените дрехи, които имах, бяха тези, които носех: кожени обувки, найлонови чорапи, панталони, риза, блейзер, врато-

връзка. Когато някой умре, обличаш панталоните му и имаш два чифта панталони или два чифта чорапи. Всяка вечер казвахме молитвата броевица. По три причини: първо, да благодарим на бог, защото бяхме оцелели този ден и искахме още един ден също толкова добър. Втората причина беше, че казвайки мо-

литвата, е като да имаш чистачка за всички негативни мисли, които неминуемо идват с тъмнината на нощта. И третата причина беше, че на всеки пет минути броевицата се връща при теб.

Ако заспиш, замръзваш като статуя, така че се побутвахме един друг, за да се молим. Сглобихме радио от парчетата на други радиостанции и чухме, че търсенето е било преустановено. Светът ни беше изоставил, затова създадохме солидарност с единствената цел да живеем. Научихме, че важно нещо в живота не е това, което се случва, а какво правим с това, което се случва, и е единственото нещо, зависещо от нас. Няма изключителни човешки същества. Има само обикновени хора като теб и мен, които могат да вършат необикновени неща, ако се свържем с любов и страст, ако правим неща, които са по-важни от самите нас. Договорихме се, че ако умрем, нашите приятели могат да използват

тялото ни, за да преживеят. Приехме го като нещо логично.

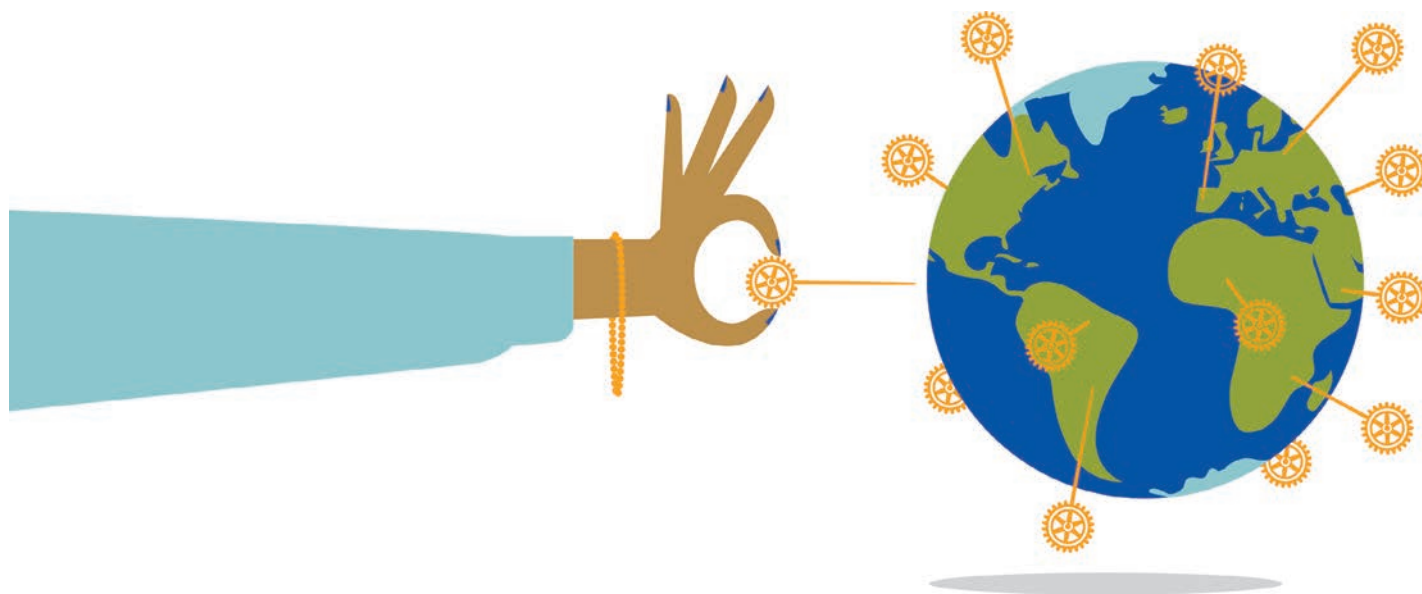
Съотборникът ни Густаво Николит написа писмо до майка си, което донесох заедно с мен при спасението ни. Той ѝ казваше, че сме започнали да ядем плътта от телата на мъртвите приятели. Казваше още, че ние помолихме бог от дълбините на душите си да не поволява това да се случи. Но мигът дойде и ние трябваше да го приемем с кураж и вяра. Това е нещо, което ни прави горди. Избрахме живота, а не смъртта.

Шестнадесет от нас оцеляха, за да разкажат нашата история. Да разказваш на хората какво се е случило с нас, никога не ме е притеснявало. Това е най-добрата почит, която можем да отдадем на нашите приятели, загинали в планината, защото бяха чудесни човешки същества, които ни дадоха всичко, за да можем да оцелеем.

Никога не мисля за факта, че бях в самолет, който падна. Отново летя със самолет навсякъде. Правя нещата, не се тревожа за тях. Днес съм президент на мултинационална фармацевтична компания в Уругвай. И съм в Съюза по ръгби. Играх за уругвайския национален отбор по ръгби. Член съм в Консултативния съвет на УНИЦЕФ. Работя с фондация, наречена „Ръгби без граници“.

Ротарианец съм от 23 години. Имам шест деца. Направих много неща. И катастрофата над Андите е само едно от нещата, които ми се случиха. За света това беше изключително нещо. Но животът на хората е уникален и неповторим. Всички неща, чрез които живеете, са уникални за вас. Животът беше много щедър към мен. Дадено ми беше да живея, да уча, да споделям и да бъда благодарен всеки ден, че съм жив.

*Както е разказано
на Брисла Грийн и Диана Шоберг*

ДА ПОСЕТИШ РОТАРИ КЛУБОВЕ В 22 ДЪРЖАВИ

КАЗИ АСМА АЗМЕРИ, РК Greater Dhaka, Бангладеш

В МОМЕНТА СЪМ В АЗЕРБАЙДЖАН. Това е 96-ата страна, която посетих от 2009 г. насам; гостувах на около 50 Ротари клуба в 22 страни. Израснах в Бангладеш. Беше голяма чест за мен, когато станах ротарианка. Ротарианци бяха приятелите на майка ми, приятелите на баща ми, приятелите на чичо ми. Бях на 26 години, когато се присъединих. Отначало не ме искаха, защото бях толкова млада и носех дънки. Моята страна е много консервативна мюсюлманска страна и те не одобряваха хората да се обличат по този начин в Ротари. Но успях да се утвърдя като модерен ротарианец. Имам малка туристическа агенция. През 2014 г. планирах да пътувам от Лос Анджелис до Бразилия за Световната купа. Веднъж в метрото в Лос Анджелис, забелязах, че човекът, който седеше до мен, носи значка на Ротари. Разговоряхме и накрая посетих Ротари клуба. Обикновено така се случва. Срещам хора, като търся някого със значка, тениска или шапка с логото на Ротари. Или

отивам на среща на Ротари клуба и искам препоръка за посещение на друг клуб. През 2016 г. бях в ресторант в Черна гора и видях знамето на Ротари. Попитах собственика и се оказа, че беше ротарианец. Бях в Австралия на Деня на Австралия, а ротарианците в Пърт продаваха на улицата нагенички. Запознах с тях и намерих друг Ротари клуб, който да посетя. По време на пътуване с автобус в Перу се срещнах с Дистрикт гувърнъра и съпругата му, защото той носеше ротарианска шапка. Срещнах ги в Куско, след което ги последвах до Лима и посетих пет Ротари клуба с тях. По-късно, когато пътувах до Бангладеш, ги запознах с ротарианците в моята страна. Често Ротари клубовете нямат подходящата информация на своята интернет страница. Случвало се е в страните, където съм ходила, в ресторанта във Времето, указано на уебсайта, да няма среща. Затруднявай са ме неточни телефонни номера, а понякога ми отнема седмица или месец, за да про-

верява имейлите. Така че сега се опитвам да използвам Facebook за връзка с клубовете. Така е по-бързо. Миналата година се присъединих към Ротариански приятелски обмен. Наг 1000 членове сме и си гостуваме един на друг. Понякога просто се посрещаме на летището или се срещаме и си показваме местните интересни места, храната и културата. Това е чудесен начин да се свържете с много различни ротарианци. Ротари е едно семейство. Помня един ротарианец в Гватемала, който ми помогна да получа виза за Никарагуа. От Посолството в Никарагуа ми казаха, че не мога да получа виза за 14 дни. Обадих се на ротарианеца и той разговаря на испански със служителите. Имах визата за един час. В Сан Диего един ротарианец, когото срещнах, ми каза, че съм луда, че е невъзможно да пътувам по шосе до Бразилия. Отне ми три месеца и половина, но го направих. Изпратих му имейл, когато стигнах там.

Както е разказано на Диана Шоберг

ДА СПЕЧЕЛИШ ОЛИМПИЙСКОТО ЗЛАТО

ПЕРИН ЛАФОНТ,
РК Фойс, Франция

СПЕЧЕЛВАНЕТО НА ОЛИМПИЙСКИ ЗЛАТЕН МЕДАЛ

беше мечта, но това не беше първата. Когато бях на 10 години, исках да стана ски инструктор. Баща ми беше такъв, а майка ми беше президент на ски клуб Boss Club des Monts d'Olmes. Качих се на ски на две години. Във Франция, за да станете ски инструктор, трябва да се съсредоточите върху алпийските ски дисциплини. Моята истинска любов обаче са бабуните – купчините по снежната покривка. Животът ми се промени. В началото започнах на регионални състезания по бабуни в Пиренеите. Бях толкова добра, че в един момент ме накараха да се състезавам с момчета. Скоро се състезавах на национално ниво. През 2013 год. участвах за първи път в Европейската купа, а през следващата година направих дебюта си на световната сцена. С представянето си в първата за мен Световна купа получих квалификация за Зимните олимпийски игри през 2014 г. в Сочи, Русия. На 15 години бях най-младият член на френския отбор.

Дължа много на френския състезател на бабуни Гилбаут Колас, който ме взе под крилото си и ми даде много ценни съвети. Да живееш в Олимпийското село в Сочи, беше страхотно преживяване. Беше малко планинско селище в долната част на пистите. Запознанството със спортисти от други спортове също беше прекрасно. Класирах за финала, но завърших на 14-о място. Не бях щастлива, но това само ме мотивира да работя по-усърдно. След Сочи моите ски започнаха да се

отразяват финансово на родителите ми. Арnaud Хошийд - приятел на моите родители, ротарианец, беше проследил напредъка ми, от както започнах да се издвигам на национално ниво.

През пролетта на 2014 г. мой убеждава своя Ротари клуб Фойс да ме подкрепят щедро и значително. Това ми помогна в подготовката през четирите години, водещи до олимпийските игри в Пjongчанг, Корея. След това си осигурих други спонсори, а Ротари клубът вече може да финансира по-ценни каузи, като подпомагане на деца в тяхното образование, което е по в съответствие с ценностите на организацията.

През 2017 г. спечелих Световната купа, но крайната ми цел остана неизпълнена. В Пjongчанг през следващата година към подкрепата на родителите ми се прибави и тази на моите баби и дядовци, което помогна да се повиши моята физическа и психическа устойчивост. Този път напрежението беше по-голямо, тъй като бях сред фаворитите. Треньорът ми

помогна да преодолее стреса си, като ми каза да се съсредоточа върху това, което трябва да направя на склоновете, за да спечеля, вместо да се остава на обсебващото влияние на резултатите. Стресът също може да повлияе положително, когато ви подтиква към постигане на най-доброто. В края на последния манш в състезанието на бабуни за жените чаках резултата ми. Все още имаше две конкурентки, които се надявах, че няма да ме изпреварят. В края на краищата победих Юстийн Дурфур-Лапойн, канадската скиорка, спечелила в Сочи. Пристъпих към подиума и осъзнах, че мечтата ми се е сбъднала. Сега моята мотивация е да спечеля отново през 2022 год. в Пекин. И все още има титла, която трябва да закача на колана си: световен шампион. Искam този кристален глобус, трофея на Международната федерация по ски. Потърсете ме на Световното първенство през февруари 2019 г. в Юта.

Както е разказано на Ален Дроуот

САМ ДА ПРЕЛЕТИШ СВЕТА

РАВИ БАНСАЛ, РК Бъфало, Ню Йорк

ПРЕДИ НЯКОЛКО ГОДИНИ снаха ми почина от рак. Искях да намеря начин да повиша информираността за болестта и да събера благотворително пари за болница в родния си град, така стигнах до идеята да летя по света. Това беше един изключително амбициозен план за мен, нещо като изкачване на връх Еверест, като изключим фактите, че повече от 4000 души са изкачили Еверест и повече от 500 души са летели в Космоса. Но само около 126 души са прелетели целия свят самостоятелно, а аз съм единственият човек от индиански произход, който го е направил. Част от причините, поради които това е толкова трудно, е логистиката. Прелетях повече от 26 000 мили за шест седмици, трябваше да получа многобройни документи за всяко пътуване, митнически разрешения

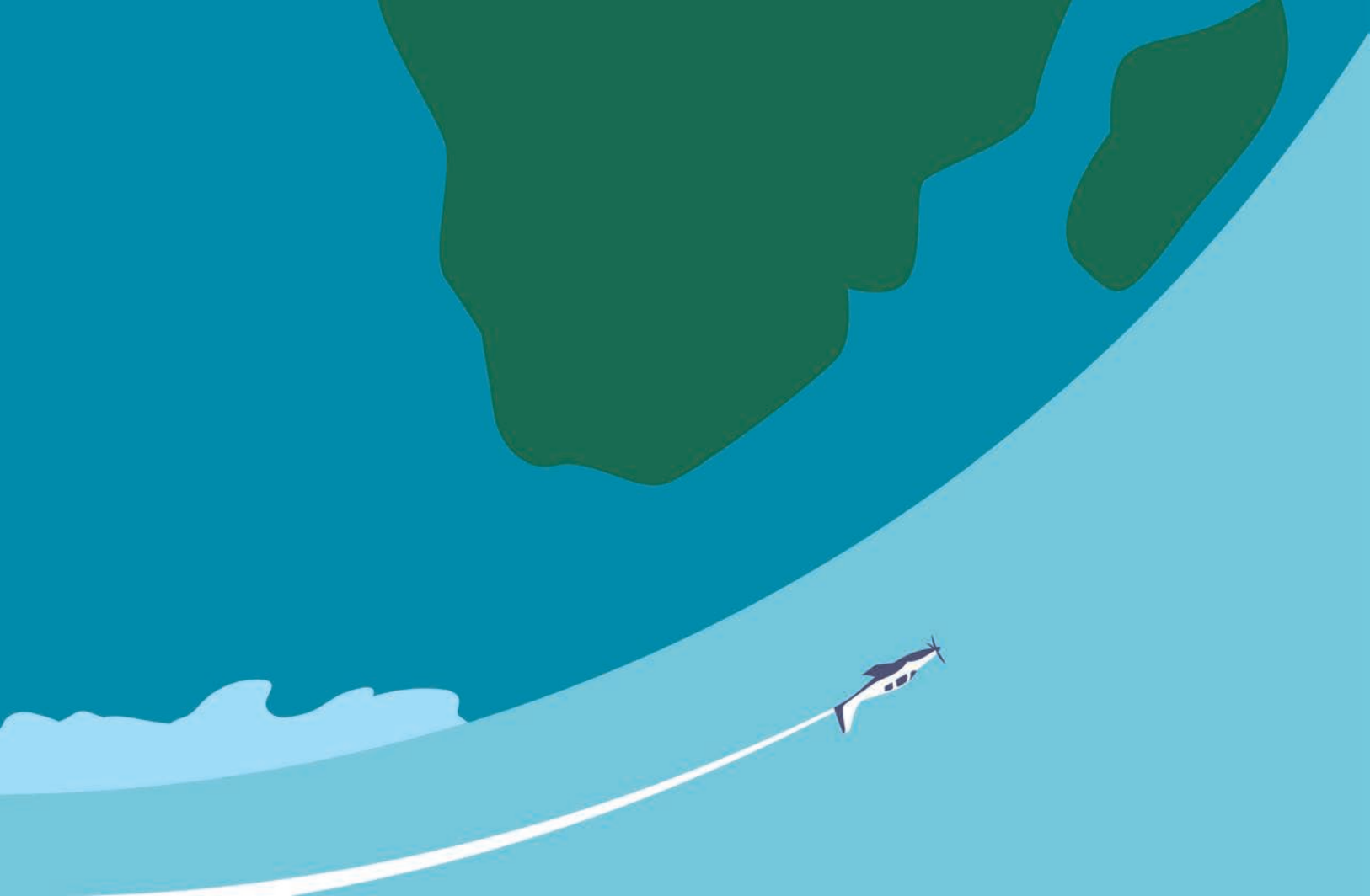
и застраховки. Ако имате проблем с едномоторен самолет и летите над сушата, обикновено можете да кацнете безопасно на път или в поле. Но когато летиш около света, 70% от времето летиш над водата.

Най-страшната част от пътуването ми беше над Северния Атлантически океан, от Лабрадор, Канада до Гренландия. Това беше моят първи път над Океана и почти веднага загубих джипиес връзката. По-късно разбрах, че това често се случва на по-големите северни дължини. Но когато за първи път изгубих сигнала, се уплаших изключително много. Погледнах наголу и всичко, което видях, бяха айсберги - милиони айсберги. Помислих си: «Къде съм? Къде да отида?» Джипиес връзката ми изчезна за не повече от две минути, но уверявам ви, тези две

минути ми се сториха като две години.

Като бизнесмен бях посетил много страни. Но никога не съм бил в Гренландия. Когато най-накрая отидох там, видях огромните легени планини и тази малка писта, това беше най-красивият момент от пътуването. Друга незабравима гледка ми разкри полетът от полуостров Камчатка в Русия до Аляска.

Летях над Алеутските острови, а те са стотици. Част са от т. нар. Огнен пръстен поради многото вулкани. Никога не сте виждали толкова много вулкани! Повечето от тях са латентни. Но мнозина са активни и никога не знаеш кога може да избухнат. Когато летите в пътнически самолет, сте на 11 000 метра, така че не можете да ги видите. Но аз летях на 3000 метра и някои от

тези Вулкани бяха само на няколко стотин метра под мен. Това беше невероятно. Никога не съм бил в Космоса, така че не знам как се чувства астронавтът, когато той или тя гледа към Земята. Но за мен полетът ми показва колко красива и колко крехка е географията на нашата планета. Пилотите днес разполагат с толкова много технологии.

Имах сателитно устройство за проследяване, то показваше позицията ми, така че цялото ми семейство и приятели можеха да разберат къде се намирам. По време на по-голямата част от моите полети прекарвах първия час в писане на есемеси на хората на Земята, за да им кажа как съм, да проверя времето и да се уверя, че служители на следващото летище знаят, че идвам. Преди да изляза от Камчатка, моят логистичен

помощник в Русия трябваше да осигури на летището доставката на два Варела със специално авиационно гориво. Докато зареждах самолета, служител на Земята ми предложи да проверя датите на Варелите. Оказа се, че срокът на годност на горивото е изтекъл преди три години. Той ми препоръча да го източа от самолета. Но не знаех откъде бих могъл да си взема още един Варел, а и горивото ми изглеждаше добре. Реших да излетя. Човекът ме накара да подпиша отказ от отговорност. За миг си помислих: «О, боже мой! Какво правя?» Но трябваше да поемете някои рискове, без неразумни решения, разбира се. Знаех например, че ще трябваше да обикалям със самолета в продължение на 10 минути, за да стигна достатъчно високо, за да избегна вулкана до летището, така че имах възможност да се

уверя, че горивото е наред. Когато споменах за пръв път за полет около света, жена ми беше против. Децата ми също не искаха да го правя. Синът ми дори не искаше да направи уебсайт за мен. Той каза: «Татко, няма да го направя, защото не искам да тръгваш!» Но след като видяха, че съм твърдо решен, те станаха част от екипа. Това е нещо, за което мечтаех от години. Измина една година, откакто завърших полета си. В момента нямам желание да го правя отново. Аз съм почти на 70 години. Но съм в доста добра форма, така че никога не се знае.

Както е разказано на Стив Байгън

ПОД ПРИКРИТИЕ ЗА ФБР

МАЙКЪЛ КЕСТИ,
РК Петерн-Кътлър Ридж, Палмето Бей,
Флорида

СТИГНАХ ТОЗИ ЕТАП В МОЯТА КАРИЕРА на консултант, когато вече страшно ме мореше корупцията около мен. Имаше политици, които направо си питаха: „А какво ще има за мен?“ Чрез приятелите от други агенции на правителството помолих да бъда запознат с агент на ФБР от звеното за борба с корупцията. Започнах да работя с тях за ударни операции в цялата страна, като им давах съвети за това, как най-добре да планират и да действат. В един момент се запитах: „А корупцията в Южна Флорида, където живея?“ Проблемът беше, че не можеха да намерят никого, който да им сътрудничи за операции под прикритие. Накрая ми казаха: „Познаваме един лобист, когото можем да ангажираме.“ Поинтересувах се кой е той. А те отговориха: „Идете си вкъщи и погледнете в огледалото.“ Искаха аз да подготвям операции под прикритие!

Израснах в патриотично семейство, с чувство за дълг към страната, затова не се поколебах. Знаех, че така е правилно да се направи. Никога не бях носил микрофон и давал подкупи! Трудната част бе, че наистина трябваше да играя определена роля. Най-добрият на-

чин да го опиша е, че трябваше да стана актьор. Трябваше да убедя тези политици, че получавам много пари от моите клиенти, които всъщност бяха агенти под прикритие. Така че карах порше или друга луксозна кола и водех тези хора на фантастични Вечери. Правех коментари като: „Всичко, от което се нуждаете, господин кмете, просто ми кажете. Всичко!“

Имаше един кмет, който настоя да отиде в Лас Вегас, за да се забавлява. Можете да си представите какво означава това. Отнемаше много време, за да създадат тези удари. Трябваше да установим фалшив бизнес и да създадем връзки. Казвах нещо от сорта на: „Ние ще направим 50 бона от този един проект, а 10 са твои, ако искаш.“ Имаше една операция, при която целта ни подозираще и се появи на среща с офицер от полицията. Друг път един политик ме повика и ми каза, че трябва да върне подкупа, който бе взел от мен. Чудех се, ако се появи, дали някой ще ме нарани? Един от разследваните действаше и говореше точно като гангстер от Ню Джърси. Казах на агентите, с които работех: „Хей, искам да се уверя, че този човек не е свързан с организираната прес-

тъпност, защото, ако е така, аз съм извън тази операция.“ Но никога не се съмнявах, че имам защита. Федералните непрекъснато слушаха по микрофона. Имах и кодова дума, която можех да използвам, ако бях с лошо предчувствие. И винаги имах агенти близо до мен. Ако се срещнехме в кафене, те седяха през две маси. На вечеря можеха да са сервитьорът или николото. Когато името ми лъсна в пресата, целият аг се изсипа върху мен, защото никой не знаеше с какво съм се занимавал, дори и семейството ми. Наложих се да правя много обяснения. Майка ми се обади и каза: „Ще отидеш ли в затвора?“ Отговорих: „Не, не, не, мамо. Аз съм от добрите момчета.“ Този вид работа има своите рискове. Съпругата ми и аз бяхме следени. Гумите на колите ни нарязвани. Сипаха захар в резервоара за бензин. И много хора в лобиранието и в политическия свят бяха разочаровани от мен. Но начинът, по който го приемам, и много от това ме връща към философията на Ротари: трябва да вършите правилното нещо и да го отстоявате. Ако не се бориш за нещо, ще губиш във всичко.

Както е разказано на Стив Байдън

ДА ПРОБЯГАШ 156 МИЛИ ПРЕЗ ПЕРУАНСКАТА ПУСТИНЯ

ЗАПОЧНАХ ДА УЧАСТВАМ В УЛТРАМАРАТОНИ едва след навършването ми на 40 години. Стар приятел от гимназията ме привлече в това. После отидох да помагам на подкрепителен пункт в състезанието „100 мили на Западните щати“ и видях, че и 70-годишни момчета идват там. Веднага си помислих: „Аз трябва да направя това“. Ултрамаратон се води всеки маратон над 42 километра. Може да бъде 30 мили, може да бъде 50 или 100 мили. Аз направих всичко това. През 2014 г. бях на маратона на Sables, състезание в Мароко от шест етапа в продължение на седем дни. Бил съм на състезания, където се бяга денонощно, просто бягах и бягах. Но в етапните състезания, ако преминавате през трасето в разумен период от време, имате време за почивка през нощта. После чух за планиране на маратона Sables в Перу през 2017 г. Жена ми беше президент на Ротари клуб Мидълтаун и разговаряхме за това с някои добри приятели ротарианци. Идеята беше да се използва състезанието за набиране на средства. Винаги казвам, че при ултрите първата и последната миля са най-тежки. Така че решихме да наречем нашия фонд за

набиране на средства „Последната миля на Полио“, тъй като сме в последната миля на унищожаване на полиомиелита. Направихме нашата презентация в Ротари и Ротаракт клубове в Калифорния и събрахме 81 300 щ.д. Състезанието беше в пустинята Ика, която близо до Наска, където са линиите на Наска. Започнахме в 8 сутринта. Бягахме с раници, в моята имаше постелка, спален чувал, нещо чисто за обличане през нощта, храна за седмицата, компас и картата, която ни дадоха. На всеки шест или осем мили има контролно-пропускателни пунктове, където получавате вода. Първия ден пробегът беше около 23 мили. В Перу пътят е наистина ситен и пращен, така че не можете да получите добро сцепление. Трасето се спускаше в сухо речно корито и беше наистина горещо. Един човек, с когото бях бягал в Мароко, отпадна, защото беше силно дехидратиран. Следващият ден имаше дължината на маратон. Очаквах да ми е трудно, но мисля, че това беше най-добрият ми ден. Всичко някак си ми се получаваше. Знаете как е. Някой път просто ти е ден. После имаше ден с пробег 26 мили, а после най-дългата дистанция –

БРИЕН КРОТЪРС,
съпруг на Кати Ли Кротерс,
от РК Мидълтаун,
Калифорния

43 мили. Този ден започнахме късно и завършихме през нощта, това беше част от приключението. Половината от този етап бях в тъмното с едно фенерче. В един участък имаше насрещен вятър от 25 мили в час. Не можеше да се бяга, затова ходех срещу вятъра. Това продължи с часове. Този етап завърши на плажа. Беше невероятно: този красив, дълъг цели мили плаж. На следващия ден имаше ден за почивка и беше наистина приятно да излезем там и да се потопим в океана. Докараха пикап, пълен със студена Кока-Кола. Следващият етап отново беше маратон по протежение на брега, а последният ден беше кратък - 12 мили. Финалната линия беше в края на черен път на скала. Целта ми беше да завърша в топ 100 и завърших на 97-о място. Някак си бях и първият американец, който завърши. Краят беше много емоционален. Когато прекоших линията, знаех, че бягането се предава на живо, и предполагам, че бях вдъхновен да мина през тези последни няколко мили, защото се приближих до камерата и посочих ръкава си, където пишеше End Polio Now.

Както е разказано на Франк Бюре

ДА НАПРЕДВАШ ПОД ВРАЖЕСКИ ОГЪН

ХЕРСЕЛ УЙЛЯМС, РК Милтън, Западна Вирджиния

БЯХ ИЗРАСНАЛ В ДЪЖДОВНА ФЕРМА

В Западна Вирджиния, далече от която и да е военна ситуация. Не знаех нищо за войната. Бях в Монтана, работех в цивилния консервационен корпус, когато Пърл Харбър беше бомбардиран. Постъпих в морската пехота не защото исках да отида на война, а защото исках да защита Америка. Мислех, че по това време ще останем в Съединените щати, но много скоро разбрах, че отиваме в непознат район, за който никога не бях чувал, да се борим с враг, за когото никога не бях чувал. Воювах в две кампании срещу японците: първо в Гуам, после на Иво Джима. Японците разполагаха с 18 000 войници на Иво Джима и километрични тунели. Те имаха всички предимства, а ние нищо, така че беше ужасна, ужасна ситуация, когато пристигнахме на брега. Много от войниците бяха ранени или убити и нямаше къде и как да се погрижат за тях.

Моята част успя да се придвижи към края на летището, но там се натъкнахме на неочаквани трудности, защото врагът бе построил подсилени бетонни бункери. Наричаха ги „кутийки за хапчета“. Бях на края на това летище, когато вдигнаха американското знаме на връх Сурибачи. Гледката на развяващия се върху този връх флаг, стори нещо запомнящо се с мен, както и с Всеки морски пехотинец на този остров. Като че ли казваше (поне на мен) победа! Ще вземем този остров. В същото време моят командващ офицер

беше изгубил голям брой войници и повечето от офицерите си.

Бях единственият останал от моята специална оръжейна единица, затова ме попита дали мога да използвам огневъргачката си, за да елиминирам някои от „кутийките за хапчета“, които ни задържаха. Е, мога да ви кажа следното: морските пехотинци не отстъпват. Това не е нашата игра. След четири часа, като използвах шест огневъргачки, аз премахнах седем от „кутийките за хапчета“ и успяхме да се придвижим напред. Морските пехотинци ме смятаха за достоен да получа Медал на честта. Но аз нямам спомен за това, какво се е случило, няма начин да обясня как го направих, защо не бях ранен, откъде дойде енергията. Единственото нещо, което си спомням, е как се опитвам да стигна до една „кутия“, а японците ме обстрелват с картечница и куршумите рикошират в стоманените резервоари, които са на гърба ми. Спомням си го много добре.

Виждах дим, извиращ се от върха на бункера, така че бях сигурен, че там има отвор. Изкачих се на върха и наистина имаше вентилационна тръба, защото японците живееха и готвеха в тези „кутийки“. Затова пяхнах оръжието си надолу по тръбата и стрелях. Друг много ярък спомен е, че се приближавам до „кутия“, когато група японски войници изскочиха и се насочиха право към мен. Не знам дали им бяха свършили боеприпаси, или просто решиха, че могат

да ме победят, защото са заедно, но си спомням, че ги видях да бягат към мен с пушки и щикове и отново използвах огневъргачката си. Така че да, това са спомени, които са останали в мен през целия ми живот и те продължават да се връщат. Винаги ще са в мен, предполагам. По-късно в кампанията се опитвахме да пробием друга силно защитена зона и аз се плъзнах в малък окоп точно когато експлозив избухна над мен. В лявото ми бедро се заби парче метал. То не удари артерия или кост. Бях наистина късметлия. Извиках медука, той извади шрапнела и постави някакво лекарство върху раната (всичко, което имахме в онези дни, беше сулфатен прах) и я превърза. Каза ми, че трябва да се върна в медицинския пункт. „Няма да отида, казах аз. Трябва да остана.“ Той не беше много доволен от мен, но имам ужасно много морски пехотинци заедно с мен по целия път. Имах всички причини в света да искам да се прибера вкъщи. Имах красива дама, Руби, за която бях сгоден, и страхотно семейство, което исках да видя. Всеки път, когато в ума ми се прокрадаваше и най-малката мисъл за страх, я унищожаваш. Защото, ако не контролираш страха си, той контролира теб. Трябва да изпълните мисията. Това, което продължавах да си мисля, беше: „Ще го направя. Ще премина през това. Ще се прибера вкъщи.“

Както е разказано на Стив Байдън

СПОДЕЛЕТЕ ВАШАТА ИСТОРИЯ

Това е четвъртото
годишно издание на *КАКВО Е ДА...*
доказан фаворит
сред читателите ни
във и извън Ротари.

Ако сте ротарианец с интересна
история или познавате някого,
свързан с Ротари, който има
вълнуващ разказ - ние искаме
да ги чуем.

Потърсете най-добрите истории
за нашето пето издание
на *КАКВО Е ДА...* през януари 2020.

Споделете
собствената си история с нас на
rotarian@rotary.org

Включете „What it's like“
в заглавието на вашия имейл

РОН Д. БЪРТЪН,
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СЪВЕТА
НА ПОПЕЧИТЕЛИТЕ
НА ФОНДАЦИЯ РОТАРИ

ПОСЛАНИЕ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ФОНДАЦИЯ РОТАРИ

Януари

Мога да се обзаложа, че повечето ротарианци си спомнят човека, който ги спонсорира в техния Ротари клуб. Това е човек, когото никога няма забравим и на когото ще бъдем винаги благодарни за споделянето с нас на такава възможност за промяна на живота. Като казах това, не съм съвсем сигурен, че повечето от нас могат да определят точно кога нашата Фондация е станала така важна за нас. Това не е толкова просто, колкото някой да ви покани на клубна среща. Но си мисля, че е имало някакво важно събитие, проект, или случка - независимо дали във вашия клуб или дистрикт, или в международен мащаб, отключили тази светлина за вас. От 1905 г. насам Ротари клубовете са предоставили средството, което позволява на ротарианците да бъдат хора на действието в своите общности. Ротари клубовете са мястото, където живеем, работим, градим приятелства през целия си живот и където имаме най-пряко, видимо въздействие върху мястото, което наричаме „дом“. Аз категорично вярвам, че когато повечето ротарианци чуят Ротари Интернешънъл, те мислят за своя Ротари клуб. От друга страна, когато ротарианците чуят Фондация Ротари, те мислят за безбройните хуманитарни и образователни проекти, превърнали Фондацията във водеща сила за нашия свят днес. Това е наистина магията за техния живот, която носи Ротари, която създава тяхната общност по света и им позволява да бъдат глобално мислещи хора на действието.

В началото на новата година с мисълта за многото неща, които бихме искали да свършим, много от нас правят своите искрени обещания. Надявам се, едно от тях да е по-голяма обвързаност и участие във Фондация Ротари. Нека тя бъде нашият избор за благотворителност. Ако го направим, тази ротарианска година може да бъде най-добрата в нашата невероятна история. Моля, присъединете се към мен и направете капитала на Ротари ваше обещание!

Февруари

Всяка секунда, ежедневно ротарианците правят добро по света чрез Фондация Ротари. Те планират, финансират, изпълняват и завършват проекти както на местно ниво, така и в световен мащаб. Това е източник на голяма гордост за всички нас.

За мен това е една от уникалните характеристики на членството в Ротари. Можете да изберете как да се включите: да участвате в проекта от началото до края или да се присъедините по всяко време към процеса. Но всичко започва с вас и с мен, правейки дарения за Фондацията си, за да имаме необходимите средства за нашата работа.

За много от нас дистриктните грантове предлагат най-бързия и най-удобния начин за участие в дейността, тъй като обикновено се работи по местен проект. Това е добър начин да популяризирате Ротари, да привлечете потенциални членове, както и бенефициенти и да добавите стойност към собствената си общност.

Глобалните стипендии ни предлагат начин да участваме в международни проекти в една или повече от нашите шест области на фокус. Докато разработваме идея за проект, правим оценка на потребностите, за да определим какво е необходимо в общността, ресурсите и начинът, по който те могат да бъдат достъпни, как да реализираме проекта: с ротарианци, партньори и други хора в тази област. Уверяваме се, че нашият проект предвижда участието на ротарианци, има полза за най-голям брой хора и може да бъде поддържан от местните жители, след като бъде завършен, за да се осигури дългосрочен ефект за общността. Всички сме спокойни, знаейки, че тези стъпки са били внимателно спазени.

И поради това добро управление и отчетност ние всички продължаваме да допринасяме с нашето време, талант и средства. Виждате ли, това е нашата Фондация. Ние се гордеем с нея и тя наистина прави разлика в нашия свят!

ВЕСЕЛИН ДИМИТРОВ

Дистрикт гуверньор 2018-19
Дистрикт 2482 България

„Умението е това, на което си способен. Мотивацията определя това, което правиш. Отношението определя колко добре го правиш.“

Луи Холц

Скъпи ротариански приятели,

Някак си неусетно отмина една календарна година и преполови ротарианската. Когато сме по средата на даден период, това не означава автоматично, че сме постигнали половината от целите и задачите, които сме си поставили. Един преглед на осъщественото ще ни даде реална представа къде във времето и пространството се намираме, трябва ли да променим отношението си и предадем положителната си мотивация на приятелите в клуба. От вида на нашите добри дела, публикации за реализирани такива и представянето ни в местната общност зависи нашата публична разпознаваемост и отношението на съгражданите ни към Ротари като организация.

Януари е обявен от Ротари Интернешънъл за Месец на професионалната служба. Всички знаем, че за да получиш покана да се присъединиш към Ротари клуб, едно от условията е да си показал своите професионални възможности. Търсим представителност на всички професии, налични в нашата общност. Много често каним хора, на които знаем професионалните умения и не обръщаме внимание на отношението им.

Приятели, ще ви разкажа една история, която показва, че професионалните възможности и професионалното отношение са фактори, които вдъхновяват нас ротарианците и нашите общности, за да направим положителна разлика и надградим службата си.

Преди време зададох въпрос на един градоначалник, който беше успял да промени облика на населеното място, в което работеше - как е постигнал това? Той ми разказа, че още при първите си посещения в европейските институции е присъствал на всички заседания, свързани с развитието на градовете, интересувал се от всички възможности и след това е мотивирал своите служители да правят същото, да не спират да търсят и предлагат идеи, да кандидатстват за проекти, които ще подобрят облика на града. Той сподели и още нещо, че много от неговите колеги при тези посещения, вместо да се възползват от възможностите, участието им се свеждало до разглеждане на забележителности, посещение на шопинг центрове или за лични удоволствия. Не след дълго обаче положителната разлика в населеното място, където работеше този градоначалник, беше забелязана от всички, а хората си задаваха въпроса как е успял да го постигне.

А отговорът е много лесен - с мотивация и професионално отношение към това, което правим.

Нека намерим отговорите на следните въпросите: Какъв е нашият принос в клубния живот и какво участие вземаме в клубните проекти? Когато се включим в дистриктните семинари, къде участваме активно? Дали посещенията ни на конвента е чудесна възможност да посетим нови места, или да научим нови неща и да изградим международни приятелства?

През миналата ротарианска година клубовете от Д-2482 показаха високо ниво на професионализъм, като 45 клуба изпълниха минималните критерии на Ротари и бяха удостоени с грамотата на Ротари. Ротарианците от нашия Дистрикт запазиха положителната тенденция и затвърдиха доверието си във Фондация Ротари, като увеличиха своя принос.

Приятели, пред нас е втората половина от настоящата ротарианска година, в която ние да покажем своите умения, професионално отношение, да вдъхновим себе си и приятелите от клуба, за да запазим достигнатото дотук и постигнем по-високи резултати.

**РОТАРИ:
БЪДИ ВДЪХНОВЕНИЕТО**

**Ваш в Ротари,
Веселин Димитров**

През целия си живот **ХРИСТО Г. ДАНОВ** е отдаден на печатането и разпространението на учебници, помагала, карти и книги, като не престава и да пише.

Книгата, която представя нашето списание е ярък пример за това. Авторът, книжар и печатар, всъщност първи български книгоиздател Христо Г. Данов е добре познат Възрожденец и народен будител най-вече с издателската си и книгоразпространителската си дейност. Книгата показва и една друга негова страна – страстен и умел публицист. Поместените тук спомени и статии отразяват личната кауза на Христо Данов за народно просвещение и „знаене“. Показват последователността му в преследването ѝ, независимо от житейските несгоди и икономическите превратности.

Яркият и жив език на автора е актуален и днес. Дали, като четем статията „Какво правят хората, а какво правим ние“, можем да предположим, че е писана преди повече от 150 години,

Когато през 1905 г. пловдивчани се гласят да отбележат 50-годишната книгоиздателска дейност на Данов, замисленото скромно тържество се превръща във всенародно честване, а думите на министъра на просвещението проф. Иван Шишманов са най-точно определение за делата му: „Христо Г. Данов е едва ли не цялата история на Българското възраждане и печат“ и още: „Ако България се срамува, че е родила бай Ганьо, тя може да се гордее, че е дала дядо Данов“.

С настъпването на 2019 г., когато любимият му Пловдив става Европейска столица на културата, посвещаваме този брой на забележителния пловдивски гражданин и български книжовник по случай неговата 190-годишнина, като повтаряме думите на дядо Данов:

„Светлина, светлина ни е потребна!“

инж. Любозар Фратев

Председател на фондация
„Балкански културен форум“
Председател на ИСС България-Русия

КАКВО ПРАВЯТ ХОРАТА, А КАКВО ПРАВИМ НИЕ?

На сегашно време в Европа къде се върнеш и обърнеш, навсякъде гледаш чудеса-чудес! Навсякъде те пленява красотата, удивлява те мъдрост, омайва те изкуството на човешкия дух! Желаш ли да видиш напредъка на Европа, погледай на нейните работи и ще се удивиш на мъдрост и изтънченост на човешкия дух.

Мислиш ли, че Европа е на свършване със своите мъдрувания, т. е. че няма да напредва повече? Лъжеш се. Човешкият дух, охрабрен от своите произведения, все ще се сили да напредва повече и повече.

Ние живеем сега в бързо време. В тая епоха, за една година се извършват толкова нови работи, които някога за векове не са могли да се направят.

Но откъде и от какво произхожда това? – от науката и от многото знаене – от просвещението!

Пък докато просветените народи, водени от науката, като мравки се трудят, работят и напредват, тежко и горко нам, които седим със скръстени ръце, гледаме какво правят хората и не искаме да се помръднем напред от това наше мъртвило, в което се намираме. Но още казваме и вярваме, че „светът ще пропадне от ученето!“ Вярвайте ми, че всеки, който мисли така, дори и да не ще, ще стане слуга и роб на чуждия напредък.

Напредъкът е вечен. Това е вече призната истина. Всеки народ или отделен човек, който не крачи със същите крачки, изостава! А пък

който изостава, той най-сетне пропага!...

На сегашно време часовете за народния живот са години и само ония народи могат да се надяват за по-добро бъдеще, които не пропускат ни един час да работят за своя напредък.

А що правим и как сме ние в това отношение?

Ние, захласнати в своите частни интереси и омаяни от междоусобните ни кавги и крамоли, оставяме не часове, но и цели години да изветряват, без да поработим нещо за нашия напредък. У нас Всичко добро пропага във Вражди, наместо да се върши работа. Ние нищо не знаем, нищо не можем и нищо нямаме. Заради това гнес целият образован свят смята нашия български народ за най-последен в Европа! А това, за жалост наша, наистина е така.

Аз зная, че на това мое неприятно изложение мнозина ще гракнат да рекат, че криво съдя за своето отечество.

Но като живеем в страна, подобна на обетованата земя, къде ни е напредъкът в домоводството, в земеделието, в занаятите и търговията? Защото, какво ли не бихме могли ние да имаме, а го нямаме, за потребата си се принуждаваме да го търсим другаде.

А това стопанство ли е, икономика ли е? От друга страна, където пак нищо нямаме, а не можем да го направим, но ни го правят чужди ръце и ни го продават скъпо; а това работа ли е, и занаяти ли са, където ги имаме ние у нас? У нас най-първите съществени условия за поминъка ни, като земеделие, лозарство, скотовъдство, свиларство, пчеларство и други стоят още на оная степен, на която са били и преди стотина години!

А къде са нашите фабрики? Къде са ни железниците и добрите пътища?

И още колко, колко неща трябваше да имаме, а ги нямаме. А от какво произхожда това? – От нашата простота, в която сме потънали и не мислим да се отърсим от нея и да си отворим очите, та да видим какво прави светът, та и ние да го правим. Превзети от различни страсти, ядем се като риби един друг. Всеки се обладал от най-горна степен самолюбие, всеки работи само за себе си, а за друго не ще и да знае: гражданинът не мисли за селянина, а селянинът нехае за гражданина; ученият не поучава простия, а простият не взема от учения; богатият

Христо Груев Данов

27 юли 1828 – роден в град Клисурса

1849 – помощник-учител в Пловдив

1850 – 1853 – учител в Перущица

1855 – отпечатва „Старопланинче. Календар за 1856 г.“, с което поставя началото на организираното книгоиздаване в България

1857 – учредява „Дружествена книговезница“, прераснала през 1862 г. в „Книгоиздателство Хр. Г. Данов и с-це“ с издадени близо 1 000 учебници и учебни помагала

1869 – 1876 – издава списание „Летоструй или домашен календар“

1878 – 1885 – издава първия български следосвобожденски вестник „Марица“

1896 – 1899 – кмет на град Пловдив

11 декември 1911 – умира в Пловдив. Погребан е в двора на съборната църква „Света Богородица“

не помага на сиромаша, но и сиромашът не приближава до богатия.

Тук никой и не мисли, че всички ние сме едно тяло, че интересите ни са общи и че всички еднакво трябва да се стараем за общото ни подобряване както нравствено, така и материално, ако искаме да бъдем и лично, всеки за себе си, добре. Според това чудно ли е, че всички наши общи работи, навсякъде вървят тъй наопаки? Чудно ли е, че сме останали духовно-нравствено толкова назад, та не знаем накъде да се обърнем?

Подобряването на народната ни съдба зависи само от нашето умствено развитие и обогатяване с различни познания – от просвещение! Подобряването на народната ни съдба зависи още и от нашето вещественно обогатяване. Ала как ще може да бъде то скоро някога у нас, като за него трябва съединени сили, нужно е голямо доверие помежду ни, иска се подпомагане

един другото и въобще чистосъвестно братско споразумение за всяка работа, с една реч, всеки член да гледа своите частни интереси в общото добро, а не наопаки.

Но кой е този майчин и бащин от нас, който да притежава тия най-нужни свойства за дружествения живот, за напредъка на всяка добра работа? Никой?

Ако ли пък се намират изпомежду ни на стоте 2–3 души честни, хора добромислящи и с по-добро състояние и желаят да отделят нещо, за да подпомогнат било общинска работа, било някое търговско-дружествено предприятие, а те, като слушат лъжите на едного и клеветите на другото, като гледат грабителството на този и нехайството на оня, променят мнението си и губят доверие към всекиго и се оттеглят от всичко. От това не могат да се предприемат у нас никакви по-големи работи било в търговско или в друго някое отношение, защото нямаме за

това главния капитал – доверието помежду ни.

Ала както се пита за една болест как се лекува, така питам и аз коя е причината на тая наша неволя?

Сега му е Времето да бъда искрен и отважен, та да извикам колкото ми глас държи, да се чуе на вси страни из нашето мило отечество: На всичкото наше зло, на всичката наша неволя причината са само и само гъстите тъмни мъгли на незнаенето, в които като слепи блудим и се препъваме!

От незнаене нямаме по-добри училища; от незнаене нямаме учени хора, от незнаене нашите занаяти запряха, търговията не върви и алъш-вериш няма; от незнаене не можем да си оправим досегашната работа или да се захванем за друга нова; от незнаене нашата земя не ражда толкова, колкото би могла, и май пропада напразно и това, което добиваме насила от нея; от незнаене нашият добитък е мършав и не става за работа; от незнаене сме сиромаси, голи и разкърпени; от незнаене много се мъчим, а малко се храним; от незнаене сме повече харчовити, отколкото спестовни; от незнаене сме се предали ние мъжете на спиртологията, а жените – на модата; от незнаене всякакви болести ни газят и без време в гроба ни хвърлят; от незнаене сме малодушни и слабосърци.

От незнаене сме толкова развалени, та купият помежду ни всичките най-лоши страсти: гордост, самолюбие, завист, ненавист, лъжи, клевети, грабителство и др., които не ни дават да се промъкнем напред ни общо, ни лично!

За това, светлина, светлина ни е потребна, за да се разпръснат тия гъсти тъмнини на нашето незнаене, та вече и ние да станем хора между хората... та и ние да си почитаме и обичаме всичко, що е наше!

Светлина, светлина ни е потребна, та и нашето отечество да стане такова, каквото още никога не е било досега, а именно: питомно гнездо на всяко изобилие и всеобщо благоденствие!

Ала откъде да ни светне тая божия светлина? – От светската учителка премъдрата книга! Защото, попитайте всички народи откъде произлиза тяхното общо добро, тяхното благосъстояние и тяхното величие; попитайте мъдрите немци, духовитите френци, могъщите англези, изкусните италианци, те всички едно-

гласно ще ви отговорят, че са дължни на книгата за това, което са днес и могат всичко. А преди това и те са били народи без напредък и благосъстояние, неволни и сиромаси, каквито сме и ние сега. Кое е опазило и възвисило тях, ако е рекъл Бог, ще опази и ще възвиси и нас, мили роде, но не губи време – отгай се на работата, хвани се за книгата!

Летоструй, 1871

80 ГОДИНИ РОТАРИ

Първото упоменаване на Велико Търново в ротарианския свят става през 1931 година на Вечер, посветена на България в Бърно. Посетилият страната вицепрезидент на клуба проф. Пишек подробно запознава ротарианците със старата ни столица: „... Най-забележителният туристически град в България, седалище на българските царе.“

През 1937 г. е учреден инициативният комитет за създаване на клуб в града със спонсор клубове Плевен и Горна Оряховица.

На 7 март 1938 г. в София президентът на РИ Морис Дюпери съобщава за предстоящото учредяване на клуб в Търново. На 30 юли 1938 г. Инициативният комитет изпраща покана до всички Ротари клубове в страната да присъстват на официалното основаване на клуба.

На 6 август във сградата на Военния клуб се събират 15-те членове основатели, административният съветник Божков и отговорниците от клубовете спонсори Момчилов (Горна Оряховица) и д-р

Шумелов (Плевен). Присъстват началникът на гарнизона, кметът на града, заместник областния управител и други официални лица, избран е и първият борд на директорите с президент Георги Георгиев. Учредителните документи са изпратени до РИ, на 31 октомври Съветът гласува приемането на клуб № 4870 - Търново. За приемането съобщава официалният бюлетин на Европейската централа и брой 62 на ротарианското ни списание.

Още нечартиран, в края на септември членове от клуба във Велико Търново присъстват на срещата с четвъртия президент на РИ, посетил България – Джордж Хагер. Това е най-масовото участие на извънстоличен клуб в подобни срещи у нас, участват 1/3 от членовете основатели.

През октомври 1939 г. почти едновременно с пловдивския клуб клубът в Търново устройва първата Ladies night. Търновци започват и нещо непознато дотогава в България – регионалните ротариански срещи. С РК Горна Оряховица е направено посещение в захарните

Президентът основател
Георги Георгиев

заводи, управители на които са ротарианците Тучек и Опратко. Лекционната програма е много богата. Клубът заплаща летуването на четири деца в Еленския Балкан и подпомага изхранването на 10 ученици в общинската социална трапезария. Включват се в изпращането на пътеводител на България до

На първия ред част от търновската делегация на конференцията:
П. Ангелов и инж. Н. Кърджиев

Петъръ Аладжовъ
Александъръ Алексиевъ
Петъръ Ангеловъ
Христо Ахтарджиевъ
Инж. Никола Балчевъ
Никола Бочаровъ
Иванъ Газурковъ
Георги Ст. Георгиевъ
Ст. Георгиевъ
Инж. Никола Г. Кърджиевъ
Георги Лазаровъ
Рачо Лазаровъ
Ангелъ Михайловъ
Димитъръ Тотевъ
Михаилъ Хаджиславчевъ
Никола Шишковъ

Списък на учредителите на клуба

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Последният президент на клуба
Н. Бочаров (1940-41)

над 300 РК в света и участват в първото ротарианско авторали... Заедно с клуба в Горна Оряховица започна работата по приобщаване на Лясковец и Габрово към Ротари.

На първата дистриктна конференция на Ротари в България,

март 1940 г., от търновския клуб присъстват Петър Ангелов, инж. Никола Кърджиев и Георги Георгиев със съпругите си.

На годишната конференция на РИ в Кливланд, 1939 г., страната ни е представена като дистрикт с осем клуба, между които и РК Търново.

В началото на 1941 г. РК Търново е забранен от Закон за защита на нацията. Едва 60 години по-късно, на 30.11.2001 г. дейността му бе възобновена.

А през октомври 2014 г. президентът Хуанг подписва заместващите чартърни грамота за всички предвоенни клубове, в които като тяхна рождена дата РИ признава датата на първоначалното им основаване.

Така Великотърновският клуб „остаря“ и през 2018 г. стана на 80 години!

Цвятко Кадийски,
историк на Ротари - България

Делегатите на Дистрикт конференцията 1040
Кърджиев и Георгиев със съпругите си

С благодарност към Елена Кърджиева, Олга Михайлова, Елена Бакалчева, Димитър Балчев, Мая Калигорова и Анна Георгиева за ценните сведения и чудесното сътрудничество.

ВЕЛИКО ТЪРНОВО – МОЕТО ВДЪХНОВЕНИЕ

Ротари клуб Велико Търново посрещна своята 80-а годишнина с поредица родолюбиви и обществено значими инициативи. В Деня на независимостта - 22 септември, беше тържествено открит Багриловият надпис. Той е изсечен в скалите по пътя за Великотърновския университет, а негов автор е учителят и общественик Димитър Багриловия. Посветен е на победните битки през Първата световна война, довели до обединение на българския народ. Вандалски унищожен през тоталитаризма, надписът беше възстановен по инициатива на Ротари клуба, а с дарения се включиха освен ротарианците и много граждани.

Пак през септември Ротари клуб поде кампания за връщане на блясъка на изгорелия театрален салон във Военния клуб. Именно там през 1938 г. е създаден Ротари клубът в старата столица. С благотворителен коктейл беше даден старт на инициативата, която цели по предоставения безвъзмездно от Ротари идеен проект да бъде изработен работен проект и той да бъде дарен на Община Велико Търново за започване на същинските строително-ремонтни дейности.

По повод своята годишнина клубът обяви два престижни конкурса. Над 120 фотографии от цялата страна с повече от 500 снимки се включиха във фотоконкурса „Велико Търново - моето вдъхновение“. Деца от училищата в старата столица участваха в нагпреварата за детска рисунка „Моят Търновград“. След оценка от компетентно жури най-добрите творби бяха представени в изложба в Изложбени

зали „Рафаел Михайлов“. Машабната обща експозиция включваше още картини живопис на паст президента на РК Велико Търново, Сашо Филев и шаржове на известни ротарианци с автор Александър Добринов, предоставени от историка на Дистрикта Цвятко Кадийски. Първенците в двата конкурса бяха наградени по време на голям концерт - спектакъл „Ротари за великотърновци“, който се проведе пред препълнена зала в Двореца за културата и спорта в града на 16 ноември.

Към инициативите за годишнината се присъединиха и приятелите от Сателитен клуб Павликени-Бяла Черква, които отчетоха два успешни проекта. Единият е за подобряване на учебната среда в детската градина в село Батак, а другият осигурява чиста питейна вода за децата от общината чрез монтиране на специални филтри в детската ясла с детска кухня в Павликени.

Голямата кауза на РК Велико Търново, свързана с юбилея, е с мотото „Дишането е живот“ и цели закупуване на модерен бронхоскопски апарат за белодробната болница „Д-р Трейман“, която обслужва пациентите от няколко области. Над 22 000 лева бяха събрани за каузата по време на концерта и бала на Ротари клуба на 17 ноември. За реализиране на инициативата клубът ще кандидатства за одобрение по глобален грант на Фондация Ротари.

Митко Мунев, ДГЕ

Ротари клуб Велико Търново

РОТАРИ ИНСТИТУТ – ЙОРДАНИЯ

Всяка година минали, настоящи и бъдещи дистрикт гуверньори и висши ръководители посещават ротарианските институти, за да получат информация, да изграждат връзки и да обменят идеи за Ротари Интернешънъл и Фондация Ротари.

Ротариански институт на Зона 20 Б и новата Зона 21 се проведе под патронажа на принц Ел Хасан Бин Талал от 8 до 11 ноември 2018 в Конгресния център „Крал Хюсеин Бин Талал“ в Йордания. Домакин на събитието бяха ротарианците от Дистрикт 2452 и РИ Директор Йинка Бабалолла. Почетни гости бяха елект президентът на РИ Даниел Малоуни и паст президентът на РИ Раби Равингран. Над 500 души, високо признати ръководители на бизнеса и лидери на общности, представляващи Йордания, региона, Зона 20 Б и света, в стремежа си за успешно изграждане на професионални и социални отношения, участваха в Ротари института.

Зона 20-В е една от 34-те Ротари зони. Тя включва 9 дистрикта с 644 клуба и 15 759 членове в 15 страни. В Ротари Зона 20-В са включени: България, Турция, Гърция, Египет, Черна гора, Сърбия, Йордания, Ливан, Судан, Грузия, Армения, Палестина, Бахрейн, Кипър, Обединените арабски емирства.

Новата Зона 21 (считано от 01.07.2019 г.) включва дистрикти от:

Сектор А: Австрия, Беларус, Босна и Херцеговина, Хърватска, Чехия, Унгария, Република Молдова, Румъния, Словакия, Украйна.

Сектор В: Афганистан, Албания, Армения, Азербайджан, Бахрейн, България, Кипър, Македония, Грузия, Казахстан, Косово, Киргизстан, Ливан.

Програмата на Института за Зона 20-В и новата Зона 21 включваше богати информационни и образователни панели с местни, регионални и международни лектори, чудесна възможност ротарианците да контактуват отново с добри приятели, да се свържат в мрежа, да участват в отворен форум и да намерят вдъхновение за продължаване на службата и лидерството на Ротари в техните общности. В координаторския семинар на 8 ноември с презентации участваха ПДГ Валентин Стоянов, АЗКПИ Ина Агафонова и ПДГ АЗКФР Нина Митева, която презентира и темата „Как да номинираме кандидати за стипендиите за мир (Peace Fellowships)“ в панела за мира на 9 ноември. Гостите имаха възможност да се насладят на автентичното йорданско гостоприемство, както и да се запознаят с Великолепната природа и изключителните исторически паметници в Кралство Йордания.

Ина Агафонова, асистент ЗКПР, Зона 20Б

ВДЪХНОВЕНИЕТО ЗАВЛАДЯ И ЗОНА 6

От 05.10. до 23.10.2018 г. ДГ Веселин Димитров посети клубовете от Зона 6: Троян, Плевен, Ловеч, Червен бряг и Свищов.

Всички клубове бяха направили специална организация за посещението. Първо се опитаха да вдъхновят ДГ като показаха красотата и историята на своя град. Така например РК Троян показа историческата крепост „Состра“ (техен проект по реставрацията) и историческия музей. РК Ловеч бяха организирали откриване от ДГ на две изложби. РК Свищов показа Града на дарителите със забележителните сгради и античен римски град Нове.

В програмата задължително се направиха срещи с кметовете и Областния управител, явен знак за уважение и добро взаимодействие с местната власт към ротарианците в съответните градове.

В РК Свищов ДГ отдели специално внимание, като вдъхнови младите ни приятели от Интеракт и Ротаракт. За тях бе вълнуващо преживяване.

Във всички клубове се проведе среща с бордовете, където ДГ даде своите указания и напътствия в тяхната работа.

Изключително вдъхновено и приятелски минаха и срещите с клубовете, където в РК Ловеч бяха връчени от ДГ две отличия „Пол Харис Фелоу“. Бяха разменени клубните флагчета и връчени специални значки за тази ротарианска година на членовете на бордовете.

Всички срещи завършваха с приятелска вечеря, вдъхновена със свищовско вино, подарено от РК Свищов, като бе отправена покана ротарианците от зона 6 да посетят празника им 20 г. от чартирането на клуба, който ще бъде на 09.02.2019 г.

Румен Йорданов,

АДГ – Зона 6

РК ЯМБОЛ - ДОМАКИН НА ПОБРАТИМЯВАНЕ МЕЖДУ КЛУБОВЕ ОТ БАЛКАНИТЕ

На 8 декември 2018 г. в Културно-информационния център „Безистен“ се състоя церемонията по подписване на Споразуменията за побратимяване между РК Ямбол, РК Панорама-Солун, Д-2484 и РК Чачак, Д-2483. На тържествената церемония под официалните харти положиха подписи президентите на РК Ямбол Ирина Христова, на РК Панорама-Солун Аргирис Камписиос и на РК Чачак Снежана Азняц. Специален гост на историческия момент беше кметът на Община Ямбол г-н Георги Славоф. Президентите на трите клуба заедно с نائبпрезидента на РК Драма Милтиадис Телидис в речите си пред ротарианците и гостите изтъкнаха своето намерение този церемониал да бъде импулс за още по-тясно и действено сътрудничество между клубовете, което да даде своите видими плодове за нашите общности, както и надеждата си този пример да бъде последван и от други клубове на Балканите. В приветственото си слово г-н Георги Славоф изрази своята гордост, че Ямбол е домакин на подобно ротарианско събитие и пожела на присъстващите в тържествената „тишина“, съпровождаща подписването, да преоткрият благородните начала на своята дейност и с мисълта за бъдещия разцвет на искрените си усилия да бъдат винаги толкова ценни за своите градове и техните жители.

Програмата включваше и работно съвещание на бордовете на четирите побратимени клуба, на което беше обсъдено осъществяването на съвместен проект, насочен към младите хора, както и за презентация на културните и историческите забележителности на различните региони.

Постигнато беше общо съгласие за финансиране на инициатива, подкрепяща млади фотографии, на които да бъде осигурена възможност за изпълнение авторски творби в Ямбол, Драма, Солун и Чачак, след което техни прозведения да бъдат представени в тези градове в пътуваща изложба. Споделено беше становището, че такъв проект ще бъде от полза както за сближаване и развитие на приятелството между младите хора на нашия полуостров, така и за насърчаване взаимното опознаване между жителите на споменатите градове.

По време на срещата в Ямбол гостите от Сърбия и Гърция имаха възможността да се запознаят с някои от научните и културните забележителности на града, като Астрономическата обсерватория и планетариума, Художествената галерия „Жорж Папазов“ и Интерактивния музей в Безистена. Гостите се насладиха на виртуозните изпълнения на изтъкнатите ямболски изпълнители Красимира Султанова – цигулка, и Радосвета Хъркова - орган. Приятелите от балканските клубове, както и делегацията от Ротари клуб Сливен, водена от президента Минчо Афузов, взеха участие и в традиционния Коледен благотворителен бал на Ротари клуб Ямбол, където заедно имаха възможност да изразят своята съпричастност към благородните идеи и цели на ротарианското движение.

Д-р Красимир Пенчев,
ПП на Ротари клуб Ямбол

БЪДИ ВДЪХНОВЕНИЕТО

Конкурс на тема „Бъди вдъхновението“ беше организиран от РК и ИАК Габрово. Право на участие имаха всички млади хора от габровските училища, навършили 15 години. Младите ни приятели-интерактори организираха отлична медийна и промоционална кампания за създаване на есе или поетична творба, вдъхновена от мотото на текущата ротарианска година.

Бяхме удивени колко много мадежи с интелектуална и литературна зрялост взеха участие в конкурса.

На редовната ни седмична среща гости бяха не само младите творци, но и многобройни техни съученици, приятели и преподаватели по

литература. Официалната част на представянето откри президентът на нашия клуб - г-р Георги Атанасов, след което президентът и секретарят на Интеракт клуба обявиха трите награди.

Първа награда - Виктория Иванова – X кл., Природоматематическа гимназия „Ив. Гюзелев“ - Габрово със стихотворението „Жар“.

Втора награда - Инна Бойнова – XI кл., Природоматематическа гимназия „Ив. Гюзелев“ - Габрово

Трета награда - Десислава Савчева – XI кл., Национална априловска гимназия.

Лауреатите получиха специални подаръци от РК Габрово, а всички участници - грамоти.

Неофициалната част на празненството приключи с коктейл, разбира се, съобразен с възрастта на участниците и техните приятели.

Божидар Стойков
РК Габрово

РК СТАРА ЗАГОРА-БЕРОЕ С НОВИ ХУМАНИТАРНИ ПРОЕКТИ

Ротари клуб Стара Загора-Берое получи 3000 щатски долара за проекта си да оборудва социалната кухня в храм „Св. Паусий Хилендарски“ в кв. „Зора“. Сумата е потвърден грант от Ротари България за благородното дело, което е годишен проект на старозгорските ротарианци.

За добрата си работа през ротарианската 2017-18 г. РК Стара Загора-Берое получи две отличия от Ротари Интернешънъл: Грамота на президента на РИ за цялостна служба в полза на обществото и Грамота за принос към Фондация Ротари.

През декември клубът, воден от президента Мартин Бойчев, излъчи тазгодишния носител на ежегодната награда за даровито дете. Това е Георги Белчев. Парична награда и грамота за ярко дарование бе връчена на младия старозагорец от ротарианеца Светлозар Недев. Проектът на Ротари клуба за отличаване на млади талантиливи старозагорци е вече традиционен. През 2017 г. наградата получи възпитаникът на ПГЧЕ „Ромен Ролан“ Давид Петров. А новият лауреат беше избран след успешното представяне на Георги в международния клавирен конкурс „Класика и съвременност“, организиран от НУМСИ „Христина Морфова“ и Община Стара Загора, с подкрепата на РК Стара Загора-Берое. Събитието е част от програма през 2018 г. за мерките за закрила на деца с изявени дарби. В конкурса се състезаваха 30 участници от страната в четири възрастови категории. Председател на журито, излъчило призьора, беше ак. проф. Атанас Куртев.

Георги Белчев е роден в Стара Загора на 19 октомври 1999 г. и е студент първи курс в НМА „Проф. Панчо Владигеров“ – София, с преподавател проф. г-р Радослав Йовчев.

Дума Тонева,
НБП

РУСКИ РОТАРИАНЦИ В БЪЛГАРИЯ

От 21 до 26 ноември група ротарианци от РК Москва-Восток гостувахме в България по покана на нашите приятели от ИСС България-Русия.

Бяхме невероятно топло посрещнати от Ротари клубове: Раднево, Стара Загора и Пловдив-Пълдин.

Приятно бяхме изненадани и от срещата с участниците от септемврийския тур „Москва-Санкт Петербург“ от РК Харманли, Троян и Кърджали.

На срещата с РК Харманли и Стара Загора специално за нас детска формация изпълни стихове и песни на руски език.

При посещението си в РК Свиленград се запознахме с млади бизнесмени с голям интерес за сътрудничество с Русия. Увериха ни, че ще бъдем поканени на честването на 20-годишнината на техния клуб през април 2019.

Пребиваването ни в Пловдив съвпадна с 27-годишнината на РК Пловдив-Пълдин, в който членове са нашите големи приятели председателят на ИСС България-Русия Любозар Фратев и Наско Начев – първият гуверньор на Д-2482 България и издател на регионалното списание на РИ „Ротари на Балканите“. Тържеството се проведе в Ротари парка в града, основан през 2002 година в младия Жилищен район „Тракия“ и днес е любимо място за разходки на майки с деца.

Миналата година в парка гръвчета са засадили членове от нашия клуб: Надежда Папп, Елена Матвеева и Маргарита Пономаренко – за което е поставена паметна плоча. Със символи на Ротари се срещате из целия парк.

В Деня за борба с полиомиелита тук са организирали голямо честване с концерт на откритата сцена. Съвсем като на празник се предлагали напитки и храни, като набра-

ните средства са внесени във ФР за програмата „ПолиоПлюс“.

Проведохме не по-малко от десет срещи с Ротари клубове и с фирми на ротарианци. Разговоряхме много, споделяхме идеи. Обогажихме се с много нови.

В България отдават голяма почит на руските войни, освободили страната от турско робство през 1878 г. В градовете главните улици носят руски имена: бул. „Ген. Дондуков“, бул. „Руски“.

Приятелите от Стара Загора организираха посещение на паметника Шипка и паметника на Александър Втори (освободител). Разбира се, поднесохме цветя и на паметника – символ на друга война, символ и на град Пловдив – Альоша. Едно място, заредено със силна енергия.

Посещението в Пловдив премина в приятната атмосфера на Дефилето на младото вино – ежегоден конкурс на винопроизводителите, чийто основател преди 10 г. е ротарианецът Любозар Фратев. Винопроизводителите предлагат своята продукция за дегустация, като тук се срещат туристи, потенциални купувачи от различни страни гости от други градове на България. Представителите на винарните разполагат продуктите си в дворове, паркове, в художествена галерия, музеи в Стария Пловдив. Атмосферата е изключително приятна, дружелюбна и празнична. Съпровожда се от шествия на Дионис, песни и танци. Но това освен празник е и конкурс, на който професионално жури определя най-добрите вина в различни категории. Честта да награди победители имаше и Ирида Доброхотова.

Много благодаря на нашите български приятели за невероятното гостоприемство!

Екатерина Ничипоренко
РК Москва-Восток

ТРАДИЦИОНЕН КОЛЕДЕН БЛАГОТВОРИТЕЛЕН БАЛ

На 07.12.2018 год. РК Раднево организира Коледен благотворителен бал, средствата от който ще бъдат използвани за закупуване и монтиране на пречиствателни съоръжения за вода в детските градини на Раднево. Много гости уважиха тържеството, което стартира с фотоизложба в Художествената галерия със подобрени снимки от живота на Клуба през 2018 год.

Организираните томбола, търг и др. помогнаха набирането на добра сума за осъществяване на проекта ни. Много танци, веселие и настроение заредиха с положителни емоции и нашите гости, и ротарианците от клуба.

Таня Славова, секретар РК Раднево

РОТАРИАНСКИ ПРАЗНИК В САНДАНСКИ

На 13 октомври 2018 г. на спортната площадка в Парка на град Сандански, построена от Ротари клуб Сандански, се проведе Петият юбилеен младежки баскетболен турнир. В него участие взеха отбори от гр. Кавадарци, Р Македония, Петрич, Гоце Делчев и Сандански. Сред юношите победи отборът от Сандански, а при девойките победител стана отборът на гр. Кавадарци. Раздадени бяха купи на първенците, а флагчета с логото на Ротари клуб Сандански получиха всички участници в турнира. Определени бяха мис и мистър турнир.

Всички участници в баскетболния турнир бяха подкрепени от членове на Ротари клубовете от градовете, от които идваха. Получи се един страхотен ротариански празник. За следващия турнир поканихме за участие отбори от гр. Негомино, Р Македония, гр. Перник, гр. Благоевград и гр. Серес, Р Гърция.

Предстои обновяване и модернизация на спортната площадка, отново с помощта на Ротари клуб Сандански, за по-добри условия за бъдещите турнири.

През 2018 г. дарихме средства за обновяване на детски кът при Градската библиотека в Сандански. Дарихме средства за оборудване на кабинет по природни науки в Професионална гимназия „Яне Сандански“, Сандански. Не забравихме и природата, като поставихме пейки за отдых до природната забележителност Водопад Попина лъка в Пирин планина. Предоставихме ежегодните си стипендии на изявили се деца в неравностойно положение. През декември проведохме ежегодния си Коледен благотворителен бал под надслов „Бъди вдъхновението“.

Атанас Белички,
Президент на РК Сандански

#ВДЪХНОВИ МЕ

През ноември 2018 в Дома на културата „Борис Христов“ се проведе най-масаботното събитие за млади хора в град Пловдив. Неговите инициатори бяха Ротаракт Пловдив-Пълдин. Над 300 души чува мотивиращите истории за успех на осем популярни личности, а именно: Анастас Гогов, Александър Секулов, Зорница Танева, Георги Линков, Станислав Тодоров-Рози, Николета Свещарска, Кирил Николов-Дизела и Стойчо Керев. Те доказаха, че в България можеш да бъдеш успешен и разказаха какво за тях е вдъхновението, каква е цената на постиженията им и какви уроци са научили по пътя си.

Събитието имаше и благородна кауза, която младежите от Ротаракт Пловдив-Пълдин бяха избрали да подкрепят. Всички събрани средства от продажбата на покани и предоставените от спонсорите на събитието бяха

предназначени за закупуване на медицинска апаратура - билирубинометър за отделението по неонатология към УМБАЛ "Пловдив".

Вдъхновени от каузата, продължихме и през декември, когато заедно с интеракторите организирахме Колеген благотворител-

лен базар на 22 и 23 декември Мол „Пловдив Плаза“ с ръчно изработени сувенири и коледни подаръци.

Щастливи сме, че много хора се включиха, като избраха подаръци за своите близки, и така подкрепиха каузата ни. Събрахме 1645 лв., с които сме много близо и до целта ни. Тъй като необходимата сума все още не е изцяло събрана всички, които желаят да подкре-

пят каузата на Ротаракт клуб Пловдив-Пълдин, могат да го направят чрез дарение в уебсайта platforma.bg. За допълнителна информация може да се свържете с клуба във фейсбук страницата им: Rotaract Club Plovdiv – Puldin.

Автор: **Милко Мумджиев**, Президент РАК Пловдив-Пълдин

КУПИ И ДАРИ

Тази година кампанията „Купи и Дари“ в Пловдив се проведе в три от магазините на Kaufland: в ЖР „Тракия“, кв. „Кючук Париж“ и кв. „Христо Смирненски“. В кампанията за първи път взеха участие всички пловдивски Ротаракт и Интеракт клубове. На 7 и 8 декември младежите се бяхме разпределили в съответните магазини. Много хора се включиха в кампанията, като всеки помагаше според своите възможности. Имаше семейства, които бяха дошли специално да напазаруват, с децата си, за кампанията, както и възрастни хора, които оставяха по няколко продукта.

Окомплектовахме събраната храна, натоварихме и я извозихме до домовете на нуждаещите се. Съсдействието на кметовете на селата Куртово Конаре и Триводици 58 семейства от тези населени места получиха хранителни продукти, с които да посрещнат коледните празници. Събра се достатъчно храна, за да се дари и на социална кухня в Пловдив.

Ние вярваме в доброто. Вярваме, че всяко човешко същество заслужава да му бъде погледана ръка. Вярваме в ДАВАНЕТО. Защото да умееш да даваш, без да очакваш нещо в замяна, е една от най-висшите човешки ценности!

Кампанията определено е успешна, тъй като събраните хранителни продукти надхвърлиха очакванията ни. Успешна е, защото дава надежда, че хората не са безразлични и могат да помагат. Успешна е и защото сплоти членовете на всички Ротаракт клубове в града, и защото сме убедени, че няма по-лесно нещо от това просто да бъдем добри!

ХРИСТО ПРОДАНОВ НИ ВРЪЩА В ХИМАЛАИТЕ

Четирима карловци стигнаха до базовия лагер в Хималаите, откъдето алпинистите атакуват световния първенец Еверест. Те потеглиха към Непал, за да открият магията на могъщата планина, да се насладят на удивителните гледки с най-високите върхове в света и да опознаят отблизо непознати земи и хора. Групата – Христо Тахчиев, Здравко Костадинов и Калина и Николай Фимови, тръгна към Еверест и с мисията да ремонтира паметната плоча на Христо Проданов, поставена там през 2010 г. До Тукла пас, мястото, където са поставени паметните знаци на загиналите на Еверест и по пътя за там алпинисти, през 2010 година отиде карловецът Христо Енков, запален турист, бивш планински спасител, а от 2015 г. кмет на Свежен. Христо поръчал плочата от специална шведска стомана, най-високо качество, практически вечна. От атмосферните влияния обаче единият болт се бил разхлабил и трябвало да се завие и циментира отново.

Към карловската група се присъединиха още трима техни приятели от София, с които заедно обикалят света – Василена, Десислава и Явор.

И четиримата карловци са планинари, туристи с голям опит. И четиримата са членове на карловското туристическо дружество „Васил Левски“. Затова определят пътуването си и като инициатива на дружеството. Христо Тахчиев е компютърен специалист, освен голям планинар, той е много запален по пътешествията, бил е в древния град Петра в Йордания, в Египет, преди време пропътува Шатите от Чикаго до Лос Анжелис. Здравко Костадинов е бизнесмен, той е известен с активната си дейност в Ротари, като президент клуба негова бе честта през 2013 г. да открие паметника на Евлоги

и Христо Георгиеви в Карлово, построен по инициатива на Ротари – Карлово. Калина и Николай Фимови са пребродили много планини у нас и в Европа. Тя е счетоводителка, Николай е помощник-нотариус.

Кацаме в Катманду, градът е с надморска височина 1300 метра, разказва Тахчиев. От там ни взема малък самолет и кацаме на Лукла на 2800 метра. Пистата е една от най-опасните в света – срещу самолета, който се приземява се изправя висока планина и рискът разбие в нея е съвсем реален. От Лукла се тръгва пеша нагоре към Хималаите – трекът е 65 километра за осем дни и стига до височина 5365 метра, където е базовият лагер. Сним в така наречените лоджи, това представляват обекти, подобни на нашите хижи – с общо помещение и стаи са спане, които са двойни или единични – направени са така специално заради европейските и американските туристи, които са многобройни. Пътеката, по която ходим е широка 3-4 метра, по нея нагоре и надолу

се движат безброй хора, шерпите казват че туристите по трасето в този момент са поне 10 хиляди. След 20 години, сигурен съм, там туристите ще могат да ходят до Еверест без никакъв проблем. На път за върха те ще нощуват в петзвездни хотели. Туристическият бизнес там започва да се развива бурно в началото на 90-те години, за 20 години той вече е станал индустрия. Строят много, навсякъде може да видиш строителни работници, които дят камъни за градежа.

Ролята на водача в тези турове е много важна. Още докато организирал пътуването той се свързал с Даюла шерпа – отличен водач, освен това приятел на Христо Енков от неговото пътуване до Хималаите. Той е изцяло отгаден на професията си и прави всичко, за да бъде пътуването на групата безпроблемно. Още на летището в Лукла, докато чакаме самолет за следващото летище се запознахме с Мингма шерпа – водача, който тръгна да търси Боян Петров на Еверест. Когато разбра, че сме българи, Мингма шерпа извади телефона си и ни показа кореспонденцията си с Боян Петров. Непалецът още скърби за своя приятел, разказват карловци. Бяхме много близки, казал той. Нашите пък се възхищават на Мингма шерпа – той е най-младият човек в света, който само на 32 години е покорил всичките 14 осемхилядници в света. Името му е записано в книгата Гинес, уточняват те.

До 2800 метра стигаме с малък самолет само с няколко места. Носим по два багажа – един голям – денк, който ти дават от компанията, който събира 13-14 килограма, той е водонепромокаем. Един носач взема два такива денка на гърба. Ние пътуваме осем дни до крайната цел. Всяка сутрин носачът взема денка, който си приготвил, пренася го до следващото село и го оставя там. Ние ходим с по една малка раничка 4-5 кг, в която има вода, вафла. Спираме междинно някъде да ядем. По тези места сме яли предимно местна храна. Храним се в лоджите. В тях има малки ресторантчета, които предлагат храна. Колкото по-нагоре в планината се качваш, толкова храната става по-скъпа. Едно ядене е от порядъка на 4-5 долара, но някъде, където условията не са толкова добри, казват, че е достатъчно да си поръчаш вечеря, за да спиш безплатно.

На някои места ни поднасяха преди вечеря малки хавлиени кърпи, които преди това за затоплени на пара – те са горещи и влажни и с тях трябваше да освежим лицето, шията и ръцете – след това се чувстваш като прероген.

На осмия ден трябва да сме на 5150 метра, там е последното село Горак шеп - на три километра от него е базовият лагер, а наблизо има малък връх, откъдето има изглед към Еверест. А от равното място

виждаш Еверест, Лхотце, Нупце и другите седем и осемхилядници. Отдалеч гледката е приказна.

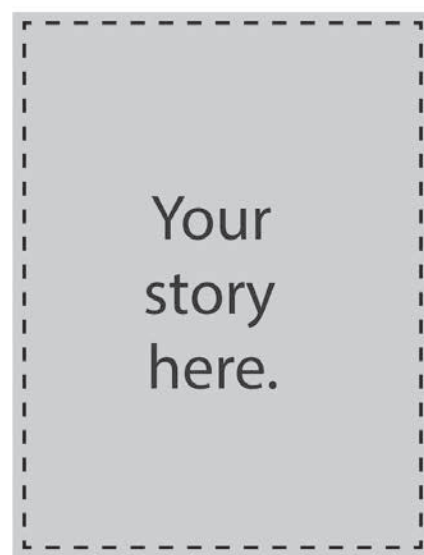
До базовия лагер води пътека, широка 3-4 метра. Няма никакви екстремни места, разказват туристите. Но половината от хората, които са се запътили не стигат до там – проблемът е височината – след 4000 метра вече кислородът намалява. Дори няколко крачки могат да те затруднят. Проблемите с височината не се преодоляват с физическа подготовка, това въпрос на аклиматизация, на правилен разчет на времето, за което ще изминеш маршрута и ще приспособиш внимателно организма си към по-малкото количество кислород.

Дори над 4000 метра има селца. За да си преварят вода или сварят картофи хората използват странни приспособления – огромни метални полусфери, подобни на сателитни антени, насочени към слънцето. В средата на това съоръжение е закрепена тенджерка. Вътрешността на полусферата събира слънчевите лъчи и ги насочва към съда. Видяхме как водата ври, как се варят картофите, уханието се носеше във въздуха, разказва Калина.

Видяхме една млада жена – майка, полежала на земята, а върху нея две гечица, които и правиха масаж – смееха се, бяха неописуемо щастливи, спомня си тя.

Карловци спазили традицията на непалците и на няколко места поставили своите молитвени знаменца. В храмовете в Катманду сложили на челата си ориз, примесен с растителни бои.

Здравко Костадинов,
ПП РК Карлово

Разкажете на общността си за своя клуб, разкажете на света за Ротари

Ротари стартира глобална кампания да разкажем на света,
че ние сме хора на действието. Колкото повече клубове се включат,
толкова по-галече ще стигне разказът.

На rotary.org/brandcenter ще намерите подробни инструкции,
лесни примери, идеи и вдъхновение
как да разкажете историята на своя клуб.

Помогнете да разпространим нашето послание по света.